

Järjestyneen ja järjestymättömän työvoiman suhteita Yhdysvalloissa

(Kaikki työläisten yleistä lukumäärää koskevat numerot tässä kirjoituksessa ovat hallituksen sensuksesta vuodelta 1910 ja kaikki järjestyneiden lukumäärää ja muita järjestyneitä työläisiä koskevat numerot ovat American Federation of Laborin raportista vuodelta 1915, ellei ole toisin mainittu.)

Hyvin usein on oltu halukkaita väheksymään sitä voimaa, mikä on ammatillisesti järjestyneessä Yhdysvaltain työväestössä. Olemme olleet halukkaita väheksymään ammatillisesti järjestyneen työväestön voimaa heidän vanhoillisuutensa tähden.

Yrittämättä ollenkaan kieltää American Federation of Laborissa löytyvää vanhoillisuutta, joka toisinaan ilmenee liiton muutamien virkailijojen taholta hyvinkin väikeänä taantumuksellisuutena, vieläpä suorastaan naurettavana temppeuiluna, on kuitenkin ja ennen kaikkea otettava huomioon järjestyneiden ja järjestymättömien työläisten suhdeluvut — se tärkein seikka, joka viimekädessä määrää jokaisen maan järjestyneen työväestön voiman ja saavutuksien laadun ja laajuuden.

Tarkastaessamme järjestyneiden ja järjestymättömien suhdetta Yhdysvalloissa huomaamme, että järjestyneiden joukko on aivan liian pieni, verrattuna järjestymättömiin, ammattitaitoakin omaavissa työläisissä. Tarkastamme tässä järjestyneiden ja järjestymättömien suhdetta muutamissa, etupäässä sellaisissa ammateissa, joissa suomalaisiakin ainakin jossain määrin työskentelee.

Leipurit.

Leipurien ja sokerileipurien kansainvälisessä unionissa on jäseniä 15,800.

Heillä oli viime vuotena muutamia pieniä lakkoja, joissa oli kaikkiaan osallisena 300 leipuria, joista 30 prosenttia voittivat palkankorotusta ja työpäivän lyhennystä. Lakot maksivat \$13,860. Sopimuksia saatiin aikaan ilman lakkoa 148. Avustuksia maksoi unio, hautausavustusta \$4,389.95, leskille \$1,425 ja sairausavustusta \$53,605, yht. avustuksia \$59,419.95.

Leipureita on kuitenkin Yhdysvalloissa 89,531 ja unioissa vain 15,800, siis vain vähän päälle 17 prosenttia leipurien luvusta on järjestyneitä.

Parturit.

Partureita pidetään hyvin yleisesti työväestön kermakerrokseen kuuluvina keveän työnsä ja näennäisen hyvinvointinsa tähden. Mutta mitä järjestymiseen tulee, parturitkaan eivät ole siinä saavuttaneet mallitilannetta. Partureita on Yhdysvalloissa 195,275. Unioon kuuluu heistä 34,100, siis vähemmän kuin 18 prosenttia. Huomatava kuitenkin on, että partureissa on paljon "pikkumestareita", jotka työskentelevät yksin liikkeessään, eivätkä katso velvollisuudekseen kuulua unioon. Avustuksia jakoi unio kaikkiaan \$88,860.29.

Takosepät.

Takoseppiä on Yhdysvalloissa 232,988. Unioon kuuluu heistä, hevosen kengittäjiä lukuunottamatta, ainoastaan 8,500, siis vähemmän kuin neljä prosenttia. Takoseppien huono järjestymisen on itseastassa omituinen ilmiö. Takosepän työ on raskasta ja palkat useissa valtioissa eivät vastaa muiden muiden rauta- ja terästeollisuuden helpommilla aloilla työskentelevien ammatilaisien palkkoja.

Tässä takoseppien huonossa järjestymisessä lienee syynä ulkomaalaisuudellakin. Takoseppiä on paljon nuoria siirtolaisia, jotka kielen taitamattomuuden ja muiden "outojen olojen" tähden eivät tulle liittyneeksi unioon, vaikka heidän työolonsa vaatisivat voimakasta järjestöä ja vaikka he yleensä eivät ole yleisessä kehityksessä keskinkertaista tasoa alempana.

Lakkoja voitti unio yhden, yhdeksän ropimusta saatiin aikaan ilman

lakkoa. Noin neljäkymmentä prosenttia union jäsenistä voittivat palkankorotusta ja työpäivän lyhennyksiä.

Union jäsenmäärä ei ole sanottavasti kasvanut sitte vuoden 1907, jolloin se oli 9,300. Vuosina 1908, 1909 ja 1910 oli jäsenmäärä kymmenessä tuhannessa, mutta on siitä alkaen säännöllisesti alentunut.

Pannusepät.

Pannuseppiä on Yhdysvalloissa 44,761. Union kuuluu 17,300, siis vähän vaille 40 prosenttia. Kuitenkaan kaikki eivät ole pannuseppiä, vaan on samassa unionissa myöskin laivanrakentajat. Laivanrakentajia (shipbuilders) ei kuitenkaan ole hallituksen tilastossa nimitetty eri ammattilaisiksi, joten ei ole sanottavissa heidän lukunsa, eikä myöskään se, kuinka suuren prosentin unioniin kuuluvat työläiset muodostavat sen alan työläisistä.

Uniolla oli lakkoja 7, joista se voitti yhden työläisten vaatimuksilla, yhden sovittelemalla ja hävisi kaksi. Union jäsenmäärä on kasvanut säännöllisesti vasta 1907, lukuunottamatta vuotta 1909, jolloin jäsenmäärä tuntuvasti aleni, mutta kohosi seuraavana vuotena entiselleen ja yli siitä. Avustuksia maksoi unio \$81,843.00.

Jalkinetyöläiset.

Jalkinetyöläisiä on Yhdysvalloissa tehtaissa 181,010 ja verstaissa 69,570, yhteensä 250,580. Heistä kuuluu unioniin 35,600 eli hiukan päälle 14 prosenttia. Suutarissa, kuten partureissakin on paljon "itsenäisiä" pikkuverstaan pitäjiä ja heillä yksi apulainen, jotka eivät "etujensa vuoksi" halua kuulua unioniin. Mutta vaikka lasketaan vain tehtaissa työskentelevät jalkinetyöläiset, niin sittekin unioniin kuuluvien prosenttiluku jää pieneksi jalkinetyöläisten kokonaisuudesta.

Lakkoja on unio voittanut 3. Avustuksia on se maksanut \$113,659.43. Union jäsenmäärä on hiljalleen kohonnut viimeisten kymmenen vuoden aikana, mutta vain hiljalleen. Palkon voimakkaammin olisi jalkinetyöläistenkin järjestystä, sillä heidän palkkansa on kaukana elinkustannuksista vastaavasta palkasta. Työdepartementin tilastot viime vuodelta osoittavat, että keskimääräinen viikkopalkka jalkineteollisuuden alalla

oli vain \$13.07 ja siihen kuuluvat kaikki palkkalistalla olevat, virkailijatkin. Keskimääräinen viikkopalkka jälsi huomattavasti pienemmäksi, jos lasku koskisi yksinomaan työläisiä.

Mallas- ja väkijuomatuotokset.

Mallas- ja väkijuomatuotannossa työskentell työläisiä hallituksen tilaston mukaan vain 50,360 henkilöä. Mutta olutpanimotyöläisten unioniin kuuluu 52,000 jäsentä, joka merkitsee sitä, että mallas- ja väkijuomatyöläisten luku joko on viimeisten viiden vuoden kuluessa kasvanut huomattavasti tai sitte hallituksen tilastossa suhteessa on hyvin puutteellinen. Kumpikin edellytys lienee tosi. Mutta vaikkapa mallas- ja väkijuomatuotannossa olisikin työläisten luku tuntuvasti kasvanut, panimotyöläisten union jäsenmäärä osoittaa, että juovutusaineiden tuotannossa työläiset ovat järjestyneet parhaiten kuin yhdelläkään muulla tuotannon alalla Yhdysvalloissa. Tuntuu aivan kuin kohtalon ivalta, että juuri juovutusaineiden tuotannossa työläiset ovat parhaiten järjestyneet. Jos tästä vetäisi sen johtopäätöksen, että mallas- ja väkijuomakapitalistit ovat suosiolisimpia työläisten järjestöjä kohtaan, se kuitenkin olisi erehdys. Sillä lakkoja on panimotyöläisten uniolla ollut vuoden 1915 aikana 28, joista 11 on voitettu täydellisesti, 7 sovittelemalla, 2 hävitty ja 8 ollut keskeneräisenä raporttia antaessa.

Asiallisin selitys mallas- ja väkijuoma-tuotannon työläisten hyvään järjestymiseen lienee siinä, että työläiset ollen suurilukuisimmat väkijuomien käyttäjät, voivat boikotilla ja yleisellä mielipiteellä vaikuttaa tähän alaan tehokkaammin kuin toisiin tuotannon aloihin, ja sentähden kapitalisteilla ei ole sellaista mahtia taistella järjestöjen murskaamiseksi kuin toisilla aloilla.

Kirvesmiehet.

Kirvesmiehiä on hallituksen tilaston mukaan 817,120. Kirvesmiesten ja puuseppien unioniin kuuluu 195,600, eli vähän vaille 24 prosenttia. Lakkoja voitti unio 12 ja sovitti 2. Lakkoilla saavutettiin keskimäärin viiden sentin palkankorotus tunnille ja tunnin lyhennys työpäivään. Suurin lakkoista oli Chicagon kirvesmiesten lak-

ko, jolla voitettiin seitsemänkymmenen sentin alin tuntipalkka. Avustuksia maksoi unioni \$565,545. Kirvesmiesten unionia voidaan pitää yhtenä voimakkaimmista unionista, vaikka sekin ei vielä ole voinut järjestää neljättä osakaana alansa työläisistä.

Ajoneuvotyöläiset.

Kärri- ja vaunu- ja automobiilitelaitaissa työskenteli hallituksen tilaston mukaan 71,254 työläistä. Unionon kuuluu heitä ainoastaan 3,800 eli vähän päälle viisi prosenttia. Huomattava kuitenkin on, että automobiilityöläisiä kuuluu paljon toisiin unioniin, kuten konetyöläisten, peltiseppien ym. unioniin. Mutta toiselta puolelta on huomioon otettava, että automobiilitelaitaiden työläisten luku on viimeisten viiden vuoden aikana kohonnut moninkertaiseksi, ja kohoaa yhäkin nopeasti. Fordilla yksistään työskentelee yli 25,000 automobiilityöläistä ja parhaillaan rakennetaan uutta tehdasta 25,000:lle työläiselle. Mutta Fordin kuuluisa "hyväntekeväisyys" pitää unionin ulkona Fordin tehtaista.

Union jäsenmäärä kasvoi 250 ja 46 sopimusta saatiin volmaan ilman lakkoa. Nämä sopimukset luonnollisesti käsittävät vain pikkuverstoja.

Tupakkatehtaalaiset,

Sikari- ja tupakkatehtaalassa työskentelee 167,911 henkilöä. Unionon kuuluu heistä 43,300, sikarintekijäin unionon 39,400 ja tupakkatyöläisten unionon 3,900. Sikarintekijöitä voidaan pitää yleensä hyvin järjestyneinä, mutta sen sijaan paperossien tekijät ja muut tupakkatyöläiset ovat hyvin heikosti edustettuna järjestyneessä työväestössä. Sikarintekijäin unioni voitti lakoistaan 3, sovitteli yhden ja hävisi 3. Työpäivän lyhennyksiä voittivat osalle jäsenistään molemmat unionit. Sikarintekijäin unioni maksoi avustuksia \$651,920.

Kauppa-apulaiset.

Kaupoissa työskenteleviä apulaisia on 1,264,421. Unionon kuuluu heistä 15,000, ei siis täyttä kahta prosenttia. Union jäsenmäärä on pysynyt samana viimeiset kahdeksan vuotta. Kauppa-apulaiset ovatkin useimmissa maissa heikoimminkin järjestynyttä väkeä, vaikka heidän palkkansa melkein kaikilla ovat kurjan pienet ja työpäi-

vät pitkät. Järjestymättömyyteen lienee yleisenä syynä teennäinen herraskaisuus ja yleensä pikkuporvariilliset mielipiteet. Mitään taisteluja unioni ei ole yrittänytkään. Avustuksia se maksoi \$28,305.

Pukutyöläiset.

Pukutyöläisiä on kaikkiaan tehtalassa, verstaissa ja kotityöläisinä 1,114,866. Niistä on rääätäleitä 204,608, pukutehtaalassa ammattilaisia 144,607, koneilla työskentelijöitä tehtaissa 291,209, kotityön tekijöitä, enimmäkseen ompelijattaria, 449,342 ja loput multa pukutyöläisiä.

Unioniin kuuluu pukutyöläisiä kaikkiaan 131,000, jakautuen ne seuraaviin unioniin: naisten pukutyöläisten 65,300, miesten pukutyöläisten 42,200, rääätäleiden (tilatun työn) 12,000, hatturien 8,500 sekä hatturien ja vaaturien 3,000.

Pukutyöläisten järjestöt ovat kylläkin taistelevia järjestöjä, mutta niin tuntuja voittoja kuin olisi tarvittu ja monet ovat toivoneet, luonnollisesti-kaan ei ole saatu, sillä onhan kaikista pukuteollisuuden ajalla työskentelevistä työläisistä vasta vähemmän kuin 12 prosenttia järjestyneitä. Pukutyöläisten taistelu riistäjänsä vastaan muistuttaa osaksi Koski-Europan kankurien historiallista kohtaloa. Osa pukutyöläisistä nääntyvät nälkään alvan kirjallemellissessa ymmärryksessä, kuten Koski-Europan kankuritkin nääntyivät. Niin on laita erittäin kotiompelijattarien.

Yhdysvalloissa on kymmenellä tuhansia kalpeita ja horjuvia ompelijattaria, jotka koettavat sitkeillä ponnistuksilla ja katkerilla kärsimyksillä pitää ammattiansa yllä, se on, koettavat elää kotityöllä, vanhaan malliin. Mutta heidän taistelunsa on taistelua koneita vastaan, ja sentähden se on epätoivoista. Työläisten ja suuren osan pikkuporvareista ei kannata enään teettää naistenkaan pukimiu ompelijattareilla, vaan tyytyvät yhä enemmän tehdastuotteisiin. Ompelijattaret kyllä koettavat halventaa tilatun työn hintaa, mutta eivät mitenkään jaksa tavottaa hinnan halpuudessaan tehtaan tuotetta, ja niin jatkuu epätoivoinen taistelu koneellisen työn ja ihmistyön välillä, ja luonnollisesti ihmistyö joutuu tappiolle. Tuo taistelu imee elämänoiman kymmenistä tuhansista ompelijattarista ja suureksi osaksi jo rääätäleistäkin ja se tuhoaa

heidät, jos he eivät voi siirtyä kotityöstä tehtaaseen ja taistella tehdastyöläisnä parempia palkkoja ja parempia työehtoja.

Kotiompelijattaret ovat samalla, kun itse elävät mitä kurjimmassa oloissa, pahin vastustaja-armelja pukutehdastyöläisille. He vaikeuttavat pukutehdastyöläisten taistelua kahdellakin tavalla. Kotiin tulevien tilauksien käydessä yhä harvinaisemmiksi ovat ompelijattaret pakotettuja ottamaan tehtaista työtä kotiinsa, usein vieläkin halvemmalla hinnalla kuin mitä tehtaassa kappaletyöstä maksetaan. Siitä seuraa, että pukutehtailijat voivat teettää töitensä ulkona silloin kuin tehdastyöväki jollain tavalla niskoitelee. Ja toiseksi, sadoissa tuhansissa kotonaan työskentelevissä ompelijattarissa on pukuteollisuuskaupallisteille vara-armelja, josta saa verrattain helposti lakonrikkureita lakkotaistelujen aikoina. Silinä yksi syy, miksi pukuteollisuudessa on vielä niin kovin kurjat palkat ja muutkin työsuhteet.

Hallituksen tilastot osoittavat, että marraskuulla vuotena 1915 pumpulipukutehtaissa oli keskimääräinen viikkopalkka vain \$7.84, se on \$407.68 vuodessa, jos saa armon olla koko vuoden yhtämittaa työssä. Kuvavana seikkana mainittakoon, että jos verrataan palkan ja elämänkustannuksien suhdetta toisiinsa, niin esimerkiksi Ruotsin pukutyöläiset ovat paremmassa asemassa kuin Amerikan. Ruotsin pukutehdastyöläisten palkka oli virallisten tilastojen mukaan v. 1912 keskimäärin \$203.01 vuodessa ja perheen elämänkustannukset niinkään virallisten tilastojen mukaan olivat \$147.00 vuodessa.

Vuotena 1915 pantiin täällä useampia tutkimuksia toimeen elämänkustannuksista ja ne kaikki osoittavat, että viidenkään sadan dollarin tulolla ei voi perhe mitenkään elää. Huomattavia ovat New Yorkin tehtaiden tutkimiskomissionin New Yorkissa ja Buffalossa toimittamat tutkimukset perheiden elämänkustannuksista, New Yorkin kaupungin standard-toimiston tutkimus työläisperheiden elämänkustannuksista New Yorkissa ja Chicagon raitiotiemiesten ja raitiotieyhdistön välisen sovittelulautakunnan toimittama tutkimus raitiotiemiesten perheiden elämänkustannuksista Chicagossa.

New Yorkin Standard-toimiston tutkijakomissionin tutkimus osoittaa vii-

sihenkilöisen perheen elämänkustannuksien olevan New Yorkissa \$840.18 vuodessa, joka edellyttäisi \$16.15 säännöllistä viikkopalkkaa. New Yorkin tehtaiden tutkijakomissionin tutkimus taas osoittaa viisihenkilöisen perheen elämänkustannuksiksi New Yorkissa \$876.43 vuodessa, joka edellyttäisi \$16.85 säännöllistä viikkopalkkaa. Chicagon raitiotiemiesten toimesta toimitettu tutkimus osoittaa viisihenkilöisen perheen elämänkustannukset Chicagossa olevan \$1209.88, joka edellyttäisi \$23.24 säännöllistä viikkopalkkaa. Washingtonissa niinkään on Monday Evening klupin toimesta toimitettu tutkimus elinkustannuksista Washingtonissa, ja sekin, vaikka se onkin tehty kaikkia kapitalistien etuja ja silmälläpitäen, osoittaa välttämättömiksi viisihenkilöisen perheen elämänkustannuksiksi \$624.00 vuodessa, joka edellyttää \$12 säännöllistä viikkopalkkaa. Kahdeksan sadan dollarin vaiheille välttämättömäksi elämänkustannuksiksi ovat saaneet melkein kaikki amerikkalaiset asiantuntijat, kuten professori Chapin, Loufs B. More, professori J. C. Kennedy, ja hallituksen toimittama tutkimus jo vuotena. 1908 osotti viisihenkilöisen perheen alimmiksi elämänkustannuksiksi kutomatyöläisille etelässä \$600 ja Massassa \$691—\$723.

Paljon riis olisi pukutyöläisten yleensä voitettava, päästäkseen vähänkään ihmiselliseen elämäntasolle, ja tiukasti saavat järjestöt taistella niin lauan kuin niin vähäinen osa pukutyöläisistä on järjestyneitä kuin nyt vielä on. — Kaikista pukutyöläisten lakoista voittivat unionit työläisten vaatimuksilla 44 lakkoa, sovittelivat 3 ja hävisivät 11.

Avustuksia maksoivat pukutyöläisten unionit yhteensä \$147,151.85.

Sähkötyöläiset.

Sähköalalle kuuluvia työläisiä on 155,129, lukuunottamatta "linjamiehii". Union kuuluu sähkötyöläisistä 36,200. Union jäsenmäärä kasvoi vuoden kuluessa 2,760. Lakoista voitettiin 11, sovitteltiin 3 ja hävitettiin 2. Palkanylennystä voitti unio keskimäärin 25 senttiä päivälle.

Koneenkäyttäjät.

Lukuunottamatta rautatieveturien kulettajia, koneenkäyttäjillä on 245,555. Heistä kuuluu unioniin 21,000 eli

hiukan alle kahdeksan prosenttia. Lakkoja voitti unio 6 ja hävisi 4. Työsopimuksia ilman lakkoa tehtiin 82.

Lämmittäjät.

Lukuunottamatta, lokomotivien ja paloasemien lämmittäjiä, lämmittäjäammattilaisiksi lasketaan 111,248 miestä. Unioon kuuluu 16,000 eli vaille 15 prosenttia. Lakoista unio voitti 11 ja sovitteli 3. Työpäivä lyheni kaksitoistatuntisesta kahdeksan tuntiseksi 1,214 union jäsenelle ja samalla palkka kohosi kahdellakymmenellä viidellä prosentilla. Kuusipäiväisen työviikon entisen seitsemänpäiväisen sijaan voittivat 2,060 union jäsentä. Viilistataa työsopimusta hyväksyttiin ilman lakkoa. Avustuksia unio maksoi \$15,211.

Kivenhakkurit.

Kivenhakkureita on 44,270. Kivenhakkurien unioon kuuluu jäseniä 13,500 ja katukivien hakkurien unioon 3,500 eli vähän yli 39 prosenttia. Lakkoja voitti kivenhakkurien unio 17. Palkankorotusta 75 senttiä päivälle voittivat 5,000 union jäsentä. Avustuksia maksoi unio \$252,488.57.

Rakennustyöapulaiset.

Rakennus-sekatyöläisiä hallituksen tilastoissa on merkitty olevan 934,909. Tiilien kantajien ja rakennustyöapulaisten unioon kuuluu 31,900 eli vähemmän kuin neljä prosenttia.

Rakennustyöapulaisten määrä on tosiasiasa aivan epämääräinen, heillä kun ei ole mitään varsinaista ammattitaitoa, niin sille alalle voi siirtyä kuka tahansa työtä vaille oleva henkilö. Senpätähden union pitäisi olla hyvin voimakas ennen kun se voisi huomattavampia saada aikaan. Kuitenkin on unio voittanut: 14 lakkoa ja palkanylennyttä yhdestä seitsemään senttiin tunnille. Union jäsenmäärä kasv 1 1,250.

Hotelli- ja ravintolatyöläiset.

Tarjoilijoita hotelleissa, kapakoissa ja ravintoloissa ja muita hotelli- ja ravintolatyöläisiä mainitaan sensuksessa olevan 1,945,880. Heistä kuuluu hotelli- ja ravintolatyöläisten unioon 60,600 eli vähän enemmän kuin 3 prosenttia. Suurimman osan hotelli- ja ravintolatyöläisten union jäsenistä muodostanevat kapakkatarjoilijat, joten muiden hotelli- ja ra-

vintolatyöläisten järjestynyt joukko on mitättömän pieni.

Lakkoja voitti unio 62, sovitteli 10 ja hävisi 9. Kuusipäiväinen työviikko on saatu useissa kaupungeissa ja työpäivää on saatu lyhennetyksi siellä missä ei ole saatu kuusipäiväistä työviikkoa. Enempi kuin 60 prosenttia union jäsenistä ovat saaneet lyhennetyksi työpäivänsä neljästätoista tunnista kymmeneen tuntiin ja palkkaa korotetuksi keskimäärin \$1.50 viikolle.

Avustuksia on unio maksanut \$222,203.97.

Pesutyöläiset.

Vaatteiden pesemisessä työskenteleviä palkkalaisia kaikkiaan 645,576, joista 111,879 työskentelee pesulaitoksissa ja 533,697 kodeissa ja hotelleissa. Unioon kuuluu ainoastaan 4,100 eli vähemmän kuin yksi prosentti. Pesjättäjinä työskentelee enimmäkseen vaimoja ja leskiä ja on tämä työala erittäinkin kodeissa aivan kokonaan työantajan mielivaltaista riippuva. Jotain kuitenkin on pesutyöläisten unio yrittänyt tehdä, niin mitättömän pieni kuin se onkin pesutyöläisten suureen lukuun verraten. Unio on voittanut 7 lakkoa, sovittelut 4 ja hävinnyt yhden. Osa union jäsenistä on voittanut 25 sentin palkan ylennyksen päivää kohti, osa on voittanut yhdeksän tunnin työpäivän, osa kahdeksan tunnin. 62 työsopimusta on saatu aikaan ilman lakkoa. Union jäsenmäärä on kasvanut 950.

Satamatyöläiset.

Satamatyöläisiksi on hallituksen sensuksessa merkitty 62,857 miestä, mutta kuten luonnollista, tämä on myöskin yksi niitä aloja, joihin tarjolla olevain ja siinä työskenteleväin työläisten luku on kovin epämääräinen.

Unioon kuuluu satamatyöläisiä 25,000. Lakkoja voitti unio 12, sovitteli 2 ja hävisi yhden.

Konetyöläiset.

Konetyöläisiä on 904,403. Unioon kuului viime vuoden lopulla konetyöläisiä kaikkiaan 77,900, mutta tämä jäsenmäärä ei ole nyt enään paikkansa pitävä, sillä tämä vuosi on tuonut konetyöläisten unioihin tuntuvasti jä-

seniä, eikä ilene liiaksi arvioitu jos sanomme konetyöläisten unioniden jäsenmäärän nykyään olevan sadantuhannen vaiheilla. Sekään ei kuitenkaan olisi vielä kuin yhdenoista prosentin vaihelle konetyöläisten luvusta. Lakkoja on konetyöläisten unioni voittanut 43, sovitellut seltsemän ja 51 lakkoa oli päättymättä viime vuoden loppupuolella. 86 työsovimusta saatiin alkaen ilman lakkoa. Lakkoilla on voitettu työpäivä kahdeksaan tuntiin ja palkankorotusta. Avustuksia maksoi unioni \$183,136.19.

Konetyöläisten asema amerikkalaisessa työväenliikkeessä osottaa ehkä parhaiten amerikkalaisen unionismin erikoisuuden — kevytmielisyys. Vuosi 1915 ja tämä vuosi ovat olleet konetyöläisille "kulta-aikojia", mitä tulee työläisten vaatimusten perille-ajomahdolluuksiin. Ja kieltämättä konetyöläiset ovat näinä aikoina saavuttaneetkin paljon, mikä toisenlaisissa oloissa olisi ollut mahdotonta saavuttaa niin pienellä järjestöllä, mutta konetyöläisten yleiselle järjestämiselle on nykyiseen tilanteeseen katsoen pantu liian vähän huomiota, ja kuitenkin se olisi ollut tärkein tehtävä konetyöläistenkin unionilla. Sillä jos järjestöä ei saada kasvamaan kolme neljä kertaa niin suureksi kuin se nykyään on, kapitalistit tulevat sopivaassa tilaisuudessa nyhtämään takaisin kaiken sen mitä he ovat olleet pakotettuja erikoistilanteen vallitessa myöntämään.

Kaivosyöläiset.

Hii lenkaivaajat. Hii lenkaivoksissa työskentelee 613,924. Hii lenkaivaajain unioniin kuuluu 311,600, siis vähän yli 50 prosenttia.

Hii lenkaivaajain unioni on todella voimakas unioni, vaikka sillä onkin viime vuosina ollut tavattomia vaikeuksia voitettavanaan, pitääkseen jäsenensä ja säilyttääkseen voimansa taistelevana työläisten järjestönä. Sitä vastaan on hyökätty samantilaisella innoilla kuin metallinkaivaajienkin unionia vastaan, mutta hii lenkaivaajain liittoa ei ole saatu pirstotuksi, kuten saatiin Lännen Kaivantomiesten Liitto. Tosin hii lenkaivaajienkin unioni on kahdena viime vuotena menettänyt jäseniään 59,640, mutta mitään yleistä hajaannusta ei ole hii lenkaivaajain liitossa saatu aikaan. Jäsenien menetyks tapautui pääasiassa West Virginian, Coloradon ja British Columbian hävittyjen lakkojen kautta.

Kaikkine puutteineenkin hii lenkaivaajain unioni on amerikkalaisen unionilamin vahvin linnotus ja ylpeys. Ja sen voima ja etevämyys toisiin amerikkalaisiin unioniin verraten on hyvin yksinkertaisesti siinä, että hii lenkaivaajain liitossa on pantu suurempi paino järjestämis- ja agitatorilyöläisille kuin yhdessäkään muussa amerikkalaisessa unionissa.

Lakkoja voitti unioni yhden, johon otti osaa 13,000 jäsentä. Avustuksia maksoi se \$1,738,500.

Hii lenkaivaajain unioniin kuuluu suomalaisia työläisiä nykyään enemmän kuin mihinkään toiseen unioniin.

Metallinkaivaajat. Metallinkaivoksissa on kaikkiaan 238,813 työlläistä. Niistä on kuparikaivoksissa 39,270, kulta- ja hopeakaivoksissa 55,436, rautakaivoksissa 49,603, lyijy- ja sinkkikaivoksissa 19,486 ja sekalaisissa kaivoksissa 75,018.

Lännen Kaivosmiesten Liittoon kuuluu nykyään 16,700 eli jokseenkin täsmälleen 7 prosenttia. Unioni jäsenmäärä, kuten tunnettua aleni lähes kaiken sen minkä se on alennut sitte vuoden 1911 (jolloin se oli 51,300) Kuparisaren lakon häviämisen kautta ja liitteen provokatorion kautta. Lakkoja voitti unioni yhden ja sovitellut yhden. Avustuksia maksoi unioni \$107,276.25.

Valurit.

Rauta- ja metallivalureita on 241,809. Unioniin kuuluu heistä 50,000 eli vajaa 21 prosenttia. Avustuksia maksoi unioni \$432,746.12.

Maalarit.

Maalareita on 362,932. Unioniin kuuluu heitä 75,300 eli noin 21 prosenttia. Avustuksia maksoi unioni \$152,757.50.

Kutomatyöläiset.

Kutoma- ja kehrutehtaissa työskentelee 737,306 henkilöä. Heitä kuuluu kahteen eri unioniin yhteensä 21,100, eli siis kolme prosenttia. Kutomatyöläiset ovat samoja kuin pukutyöläisetkin olleet näkkään kuolemaisillaan olevia työläisiä perin pienien palkkojen tähden. Kuuluksa Lawrence'n lakko antoi hieman innotusta järjestämiselle, mutta peräti helkkoa se on vieläkin. Kutomatyöläisten heikko järjestäminen ei johtune enään nykyään niinkään pal-

jon kutomatyöläisten haluttomuudesta järjestystä, vaan siitä yksinkertaisesti syystä, kun heidän järjestämisekseen on tehty niin kovin vähän työtä. Yksi amerikalaisen unionismin heikko puoli on se, että itse päävähän alalittojen järjestämisestä. Amerikalaisessa unionismissa käsitellään järjestämistyökin melkein yksinomaan liikekannalta. Jos mikä järjestö ei omin apuinensa kykene suorittamaan suurisuuntaisempaa järjestämis- ja agitatsioonityötä, sille järjestöille pääjärjestöäkään ei lainaa paljon huomiota, vaikkapa se ala olisi hyvinkin suuri ja toisi ruutaman vuoden järjestämistyöllä suuria tuloksia. Juuri sentähden ovat sellaiset suuret työajat kuin kutomatyöläisten, lihatrustin työläisten ja sahamyly- ja metsätyöläisten olot jääneet kovin vähälle huomiolle American Federation of Laborin taholta.

Kutomatyöläisten union jäsenmäärä kasvoi kolmella tuhannella. Lakkoja voitti union 10 ja sovitteli 26. Palkankorotuksia on union saanut Filadelfiassa yhden dollarin palkan korotuksen viikolle 826 union jäsentä, Filadelfiassa viiden sentin palkankorotuksen tunnille 200 jäsentä, Willimanticissa, Conn. kahden dollarin palkankorotuksen viikolle 245 jäsentä, Amsterdamissa, N. Y. yhden dollarin palkankorotuksen viikolle, ja Maynardissa, Mass. yhdestä dollarista neljään dollariin viikolle 800 jäsentä. Avustuksia on union maksanut \$33,000.

Raitiotyöläiset.

Raitiotyöläisiä on 151,084. Yhdistyneiden raitiotyöläisten unioniin kuuluu 58,900 eli vähän päälle 39 prosenttia.

Union jäsenmäärä on kohonnut viidellä tuhannella. Lakkoja on voitettu 10 ja hävitty 1. Jäsenistä on 11,000 saanut palkankorotusta yhdestä neljään senttiin tunnille. 60 sopimusta on saatu voimaan ilman lakkoa. Avustuksia on union maksanut \$368,803.96.

Ajurit.

Ajureita on kauppa- ja pika-ajurien ja automobiliajurien kanssa. mutta metsä- ja maanviljelystössä toimivia ajureita lukuunottamatta 782,637. Ajurien ja automobiliajurien unioniin kuuluu 51,600 eli vähemmän kuin 7 prosenttia.

Union jäsenluku on kasvanut 6,000. Lakkoja voitettiin 24 ja sovitteltiin 2. Osa union jäseniä voittivat palkankorotusta keskimäärin 30 senttiä päivälle.

Kirjapainotyöläiset.

Kirjapainotyöläisiä on kaikkiaan 234,689. Niistä on kone- ja käsilatojia 127,589, painajia 27,025 ja loput muita kirjapainotyöläisiä. Järjestyneitä heitä on kolmen eri union kautta yhteensä 88,000 eli vähän enemmän kuin 35 prosenttia.

Luulsi, että nämä "valistuksen levittäjät" ovat kaikki järjestyneitä viimeistä miestä myöten, mutta kuten näkyy, niin hyvin kuitenkaan ei asiat ole. Kirjapainotyöläisetkin ovat huommin järjestyneet kuin hillenkaivajat, vaikka pinnalta katsoen luulisi olevan suuremkin eron kirjapainotyöläisten ja kaivosmiesten valistuksen välillä. Mutta kirjapainotyöläistenkin järjestymiseen nähden kohtaa meitä sama kysymys kuin monilla muillakin amerikkalaisten unionien toiminta-aloilla, että varsinaiselle järjestämis- ja agitatsioonityölle pannaan liiaksi vähän huomiota, vaikka kirjapainotyöläisten unionissa ei suinkaan ole varojen puute estämässä järjestämistyötä.

Jäseniä lisääntyi kirjapainotyöläisten unioniin 7,144. Lakkoja voittivat 4 ja hävisivät 3. Ilman lakkoa saatiin työsopimuksia 32. Avustuksia maksol unionit \$842,260.61.

American Federation of Labor.

Viime vuoden raportin mukaan oli liitossa 2,043,300 jäsentä, joista täysin maksaneita 1,946,347. Liittoon kuuluu 110 kansainvälistä ja kansallista järjestöä, joissa on kaikkiaan 21,887 paikallisosastoa. Kuulumatta mihinkään kansainväliseen tai kansalliseen järjestöön, kuuluu American Federation of Laborin 489 paikallisuoniota.

Sellaisia kansainvälisiä ja kansallisia järjestöjä, joissa on jäseniä yli kolme sataa tuhatta kuuluu liittoon yksi; sellaisia, joissa on enemmän kuin sata tuhatta, kuuluu yksi; sellaisia, joissa on jäseniä viisikymmentä tuhatta ja enemmän, kuuluu yksitoista; sellaisia, joissa on jäseniä kaksikymmentä viisi tuhatta ja yli, kuuluu yksitoista; sellaisia, joissa on jäseniä kymmenen tuhatta ja yli kuuluu viisitoista.

Kansainvälisistä ja kansallisista järjestöistä neljänkymmenen kolmen jäsenmäärä oli kuluneen vuoden kuluessa kohonnut, kolmenkymmenen kolmen jäsenmäärä ei ollut kohonnut ja kolmenkymmenen neljän jäsenmäärä oli laskenut.

Avustuksia ovat American Federation of Laboriin kuuluvat unionit maksaneet vuotena 1915 kaikkiaan \$6,974,141.79, siis lähes seitsemän miljoonaa dollaria.

Lopuksi sopii tässä huomauttaa siitä suomalaistenkin keskuudessa osittain levinneestä käsityksestä, että koko American Federation of Labor olisi merkityksellisen järjestö gompersilaisuutensa tähden ja että päälle päätteeksi se olisi kapitalistien suosima järjestö. Sikäli kuin tosiasiat osottavat, asia kuitenkin on aivan päinvastoin. Huolimatta siitä, mitä nuoleskeluja ja konikauppoja Gompers lieneekin kapitalistien kanssa yritellyt, American Federation of Labor järjestönä on kapitalistien vihaama järjestö ja vastustavat he sitä kaikkialla ja niin pitkälle kuin heidän oma etunsa kussakin tapauksessa sallii, ja koettavat pitää sen ulkona tuotantolaitoksistansa kaikilla mahdollisilla keinoilla. Sitä osottaa muun muassa se erittäin kavala peli, jota kapitalistien taholta on harjoitettu vuoden 1915 lopulla ja tämän vuoden aikana "vapaaehtoisen" palkkojen nostamisen ja palkkioiden antamisen muodossa lähes kautta

koko kapitalistien linjan. Tällaisia "vapaaehtoisia" palkkojen korottamisia ja palkkioiden antamisia ovat panneet toimeen juuri sellaiset trustit ja yhtiöt, jotka ovat kiivaimmin taistelleet unionia vastaan, kuten Calumet-Hecla kaivosyhtiö, terästrusti, Pullman vaunuyhtiö, Amerikan villatrusti ynnä monet muut. Labor Gazette julkaisi viime helmikuulla tilastoa "vapaaehtoisista" palkan korottajista ja palkkioiden antajista, ja silloin jo oli 541,900 työläistä päässyt osalliseksi "vapaaehtoisista" palkankorotuksista ja palkkioista. Sitä vastaan taisteltiin kiivaasti siellä, missä unioni oli parannuksien vaatijana, koskapa lakkoja oli viime vuotenakin sangen lukuisasti. Lakkoja oli vuotena 1915 heinäkuulla 92, elokuulla 136, syyskuulla 150, lokakuulla 93 ja marraskuulla 72. Mutta kuvaavinta on, että samalla aikaa kun kapitalistit alkoivat jaella armopaloja työläisilleen, he julistivat työnsulkuja parannuksia vaativia unionisteja vastaan. Työnsulkuja oli heinäkuulla 5, elokuulla 6, syyskuulla 10, lokakuulla 8 ja marraskuulla 5. Ja kuitenkin ne vaatimukset, joiden tähden lakot ja työnsulut syntyivät, tarkoittivat enimmäkseen palkankorotusta. Viisikymmentä kahdeksan prosenttia lakoista syntyivät palkankorotus- ja työpäivän lyhennysvaatimusten johdosta.

